

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D., v právní věci žalobce: **DVOŘÁK comte, a.s.**, se sídlem Malá Strana 20, Cetkovice, zastoupeného JUDr. Františkem Frkalem, advokátem, se sídlem Příkop 6, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: AVE CZ odpadové hospodářství s.r.o., se sídlem Pražská 38a, Praha 10, zastoupené JUDr. Ing. Janem Vychem, advokátem, se sídlem Lazarská 11/6, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 13. 1. 2014, č. j. ÚOHS-R245/2012/VZ-641/2014/310/RBu,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 12. 3. 2014 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 13. 1. 2014, č. j. ÚOHS-R245/2012/VZ-641/2014/310/RBu (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce (proti) a bylo potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2012, č. j. ÚOHS-S462/2011/VZ-20454/2011/540/JNv (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl zamítnut návrh žalobce ze dne 27. 9. 2011 na přezkoumání úkonů zadavatele – Statutárního města Brna, Městské části Brno-střed (dále jen „zadavatel“) – učiněných ve veřejné zakázce „Údržba čistoty a zimní údržba místních komunikací správního území městské části Brno-střed – a údržba veřejné zeleně ve správě městské části Brno-střed – lokalita Historické jádro“ zadávané v otevřeném nadlimitním řízení, jehož oznámení bylo uveřejněno v Informačním systému o veřejných zakázkách dne 15. 8. 2011 pod ev. č. 60064191 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 17. 8. 2011 pod ev. č. 2011/S 156-260047 (dále jen „veřejná zakázka“). Ze zprávy o posouzení a hodnocení nabídek ze dne 19. 10. 2011 vyplývá, že hodnotící komise vyřadila nabídku žalobce a dne 25. 10. 2011 zadavatel vybral jako nejvhodnějšího uchazeče osobu zúčastněnou na řízení – společnost AVE CZ odpadové hospodářství s.r.o.

[2] Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto, že se návrh žalobce na přezkoumání úkonů zadavatele předmětné veřejné zakázky podle ustanovení § 118 odst. 4 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „ZVZ“) zamítá, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření podle § 118 odst. 1 a odst. 2 ZVZ. Tento závěr pak byl napadeným rozhodnutím potvrzen.

II. Obsah žaloby

[3] Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí předsedy žalovaného je nezákonné, a namítá jak pochybení správních orgánů v jejich procesním postupu, tak namítá také chybné právní posouzení předmětné věci.

[4] Procesní pochybení správních orgánů – žalobce spatřuje pochybení správních orgánů v tom, že žalovaný i přes návrh žalobce nezahrnul všechny listiny žalobcem navrhované do správního spisu, a proto žalovaný nemohl provést zjištění veškeré dokumentace, neboť tato byla neúplná a případ tedy nemohl přezkontrolovat ve všech vzájemných souvislostech. Absence předmětných listin měla bezprostřední dopad na rozhodnutí žalovaného ve věci samé, neboť nebyl řádně zjištěn skutkový stav.

[5] Chybné právní posouzení předmětné věci v rozsahu způsobu hodnocení smluvních sankcí – žalobce v podané žalobě namítá, že žalovaný se dopustil i chybného právního posouzení věci, když nerozhodl o zrušení zadávacího řízení, jelikož je prokázáno, že zadavatel

v zadávacích podmínkách minimálně v rozsahu způsobu hodnocení smluvních sankcí nedodržel zákonný postup pro zadání veřejné zakázky. Pokud v šetřeném případě nedošlo k hodnocení nabídek podle zadavatelem stanoveného způsobu, neboť v zadávacím řízení po vyloučení žalobce z další účasti v zadávacím řízení zůstala pouze jedna nabídka, nelze učinit z této situace závěr, že nemohlo dojít postupem zadavatele k ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky. Postup zadavatele právě účelově směřoval k tomu, aby žalobce byl vyloučen z účasti v zadávacím řízení, aby nemohlo dojít k hodnocení nabídek, a aby tedy zůstala nabídka pouze jednoho uchazeče.

[6] Námítka stran ekonomických a kvalifikačních předpokladů – žalovaný se dle žalobce nedostatečně vypořádal s námitkou žalobce, že obrat se musí vztahovat pouze k činnostem stanoveným v předmětném výběrovém řízení, a že zadavatel stanovil minimální úroveň tohoto kvalifikačního předpokladu bez vztahu k druhu, rozsahu a složitosti předmětu veřejné zakázky. Podle žalobce není vhodné výši obratu posuzovat jen z činností uchazeče týkajících se předmětu veřejné zakázky, zejména protože by mohlo dojít k vyloučení velkého množství uchazečů a tím k diskriminačnímu chování k nim. Podle názoru žalobce by naopak měl být obrat požadován v jakémkoli široce příbuzném okruhu činností uchazečů. Údržba čistoty a zimní údržba místních komunikací je tak specifickou činností, že takto stanovené kritérium týkající se obratu by splňovalo jen velmi omezené množství subjektů. Tím by pak došlo k nedůvodnému omezení soutěže a o veřejnou zakázku by se tak mohly ucházet jen velké subjekty. Zadávací podmínky jsou pak v rozporu se zásadami postupu zadavatele podle ustanovení § 6 ZVZ.

[7] Námítka stran technických kvalifikačních předpokladů – přehledu zaměstnanců a počtu mechanizačních prostředků – žalobce stejně jako v rozkladu tvrdí, že doložení 50 zaměstnanců, z toho minimálně 3 vedoucích zaměstnanců, podílejících se na plnění zakázek na služby obdobného charakteru jako předmět plnění veřejné zakázky v každém roce za poslední 3 roky, není důvodný, a zejména není důvod, proč by měl mít uchazeč volné kapacity na další stejnou zakázku, a proč by dodavatel nemohl použít veškeré své zdroje a prostředky jenom na plnění této veřejné zakázky. Požadavek na počet mechanizace a počet zaměstnanců neodpovídá rozsahu veřejné zakázky a nezohledňuje reálné využití mechanizace a zaměstnanců, a z tohoto důvodu je rozhodnutí chybné. Zadávací podmínky jsou pak i v tomto bodě v rozporu se zásadami postupu zadavatele podle ustanovení § 6 ZVZ.

III. Vyjádření žalovaného, replika žalobce a její doplnění

[8] Předseda žalovaného ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 16. 5. 2014, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zároveň předseda žalovaného obsáhle shrnul celý průběh správního řízení, setrval na právních závěrech uvedených v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí a vyjádřil se k jednotlivým žalobním námitkám v tom smyslu, že jsou nedůvodné, přičemž výslovně odkázal na závěry správních orgánů uvedených jak v prvostupňovém, tak v napadeném rozhodnutí, proč navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

[9] Žalobce ve své replice, doručené soudu dne 10. 6. 2014, uvedl, že zadavatel sice po formální stránce postupoval v souladu se zákonem, když hodnotící komise v souladu s ustanovením § 79 odst. 6 ZVZ neprovedla hodnocení nabídek, když by hodnotila pouze nabídku jednoho uchazeče, avšak předcházející postup zadavatele je v rozporu s účelem a základními zásadami zákona a tento zákon obchází – je tedy nezákonný. Není ani pravdivé tvrzení žalovaného, že žalobcem uváděné dokumenty se nevztahují k tomuto správnímu řízení. Z tohoto pohledu správní orgány nezjistily náležitě skutkový stav věci, a to zejména v řízení přecházející prvostupňovému rozhodnutí a v důsledku toho nesprávně rozhodly ve věci samé.

[10] Žalobce v doplnění repliky, doručené soudu dne 23. 3. 2016, uvedl, že se správní orgány nezabývaly okolnostmi, které vedly k účelovému vyloučení žalobce z předmětného zadávacího řízení, i když o těchto okolnostech prokazatelně věděly nejpozději od 1. 12. 2011, kdy žalobce doručil žalovanému návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele z důvodu jeho vyloučení z účasti v zadávacím řízení předmětné veřejné zakázky. Pokud by se žalovaný návrhem zabýval, musel by nepochybně dospět k závěru, že žalobce byl vyřazen z další účasti v zadávacím řízení účelově.

[11] Vzájemná podání účastníci obdrželi a jejich obsah je jim znám.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[12] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[13] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a na základě ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

[14] Na nařízeném soudním jednání dne 30. 3. 2016 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích.

[15] K žalobní námitce uvedené v bodě [4] tohoto rozsudku, zdejší soud po studiu předložené spisové dokumentace shledává, že tato obsahuje veškeré nutné podklady pro správné posouzení dané věci žalovaným, a jsou v ní zahrnuty všechny dokumenty pro náležité zjištění skutkového stavu ve smyslu ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc. Zdejší soud v souladu se svou rozhodovací praxí konstatuje, že „*správní spis musí být veden uživatelsky přívětivě tak, aby se každý průměrně rozumný člověk byl schopen, po nahlédnutí do něj, v něm zorientovat a eventuálně vyhledat potřebné dokumenty*“ (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 10. 2014, č. j. 29A 80/2011-101 nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 12. 2014, č. j. 31Af 29/2013-

81). Vzhledem k faktu, že úkolem krajského soudu je v tomto řízení posuzovat také správnost napadeného rozhodnutí s odkazem na kompletní znění zadávací dokumentace a všech souvisejících listin (zejm. kvalifikační dokumentace), a v předloženém správním spise ze strany žalovaného, jsou zadávací dokumentace a veškeré související listiny v plném znění založeny, musí zdejší soud k námitce žalobce konstatovat, že je nedůvodná, a že správní spis byl v dané věci veden zcela v souladu se zákonem a obsahuje veškeré listiny nutné pro správné posouzení věci. K této námitce žalobce je třeba také uvést, že předmětem tohoto soudního řízení je posouzení postupu správních orgánů ve správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-462/2011/VZ, tedy přezkoumání úkonů zadavatele učiněných ve veřejné zakázce „Údržba čistoty a zimní údržba místních komunikací správního území městské části Brno-střed – a údržba veřejné zeleně ve správě městské části Brno-střed – lokalita Historické jádro“, nejde tedy o přezkum postupu zadavatele v souvislosti s rozhodnutím zadavatele o vyloučení žalobce z další účasti v zadávacím řízení či o přezkum jiných veřejných zakázek; proto, jestli žalobce tvrdí, že žalovaný nezahrnul do správního spisu jím požadované listiny (přípis ze dne 1. 12. 2011, včetně návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele, rozhodnutí zadavatele ze dne 16. 11. 2011 a námitek žalobce ze dne 11. 11. 2011), tak zdejší soud v souladu s konstatováním žalovaného shledává, že žalobcem uváděné dokumenty se nevztahují k soudem přezkoumávanému správnímu řízení, naopak se vztahují k jiným správním řízením vedených u žalovaného [přezkum veřejných zakázek na Údržbu čistoty a zimní údržbu místních komunikací správního území městské části Brno-střed v lokalitách: 1.) lokalita Masarykova čtvrť-Staré Brno; 2.) lokalita Staré Brno-Štýřice a 3.) lokalita Veveří-Trnitá], tedy tyto listiny nejsou relevantními podklady pro přezkoumávané správní řízení. Postup žalovaného, kdy nezahrnul předmětné listiny do spisové dokumentace vztahující se k nyní soudem přezkoumávanému správnímu řízení, je tak správný a uvedená žalobní námitka je **nedůvodná**.

[16] Zdejší soud na tomto místě opětovně konstatuje, že přezkoumává postup správních orgánů ve správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-462/2011/VZ, tedy přezkoumání úkonů zadavatele učiněných ve veřejné zakázce „Údržba čistoty a zimní údržba místních komunikací správního území městské části Brno-střed – a údržba veřejné zeleně ve správě městské části Brno-střed – lokalita Historické jádro“, nejde tedy o přezkum postupu zadavatele v souvislosti s rozhodnutím zadavatele o vyloučení žalobce z další účasti v zadávacím řízení. Žalobní námitky směřující k vyloučení žalobce z další účasti v zadávacím řízení tak nejsou (a nemohou být) předmětem tohoto soudního přezkumu. Zdejší soud nad rámec tohoto uvádí, že jednak se v přezkoumávaném případě jedná o řízení návrhové (nikoli o řízení zahájené *ex officio*), a za druhé, že žalobce rozpor v postupu zadavatele v souvislosti s jeho rozhodnutím o vyloučení žalobce z další účasti v zadávacím řízení uplatnil poprvé až v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí (nikoliv ve svém návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele, kterým sám žalobce vymezil předmět správního řízení). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48 (publikován ve Sbírce NSS pod č. 2412/2011 Sb.): „*Stávající právní úprava správního řízení obsažená v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, sice na rozdíl od předchozí úpravy (zák.č. 71/1967 Sb., o správním řízení) klade stran uplatňovaných skutečností a tvrzených důkazů důraz na řízení před správními orgány v prvním stupni, a další či nové skutečnosti a důkazy v odvolacím řízení připouští jen zcela výjimečně. Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu posiluje tzv. koncentraci řízení tím, že účastníkovi řízení neumožňuje uplatňovat v odvolacím řízení takové*

skutečnosti a důkazy, které mohl uplatnit již dříve, tedy v řízení v prvním stupni. Nemožnost uvádět v odvolání tzv. nova je výrazem tzv. neúplné apelace, již je stávající úprava správního řízení ovládána. Toto zákonné řešení se z povahy věci jeví plně opodstatněné přinejmenším tam, kde se jedná o řízení o žádosti účastníka řízení, který si ve svém vlastním zájmu musí řádně a včas nejen zjistit, ale také zajistit vše potřebné, co pro vyhovění žádosti účastníka předepisuje zákonná úprava.“ Zdejší soud konstatuje, že vzhledem k tomu, že se rozkladové námitky žalobce týkaly zcela jiných postupů zadavatele veřejné zakázky, než o jakých rozhodl žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí (a než byly vymezeny samotným žalobcem v jím podaném návrhu), byl postup předsedy žalovaného v napadeném rozhodnutí zcela správný, když k uvedeným rozkladovým námitkám nepřihlédl.

[17] Na tomto názoru soudu nic nemění ani skutečnost, že dne 31. 10. 2011 bylo žalobci doručeno rozhodnutí zadavatele ze dne 25. 10. 2011 o vyloučení žalobce z účasti v zadávacím řízení veřejné zakázky. Do rozhodnutí zadavatele podal žalobce námitky, které zadavatel rozhodnutím ze dne 16. 11. 2011 zamítl. Žalobce pak zpracoval dne 30. 11. 2011 návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, který byl žalovanému doručen dne 1. 12. 2011. Vyloučení žalobce z účasti v zadávacím řízení předmětné veřejné zakázky je tedy předmětem jiného správního řízení u žalovaného, než nyní soudem přezkoumávaného, a není možno tyto dvě správní řízení zaměňovat. Tvrzení žalobce směřující tímto směrem jsou tedy **nedůvodná**. Podle zdejšího soudu je z napadeného rozhodnutí patrné, že se předseda žalovaného v napadeném rozhodnutí zabýval přezkumem zákonnosti postupu správního orgánu I. stupně a dospěl k odůvodněnému závěru, že rozhodnutí je (včetně procesního postupu v řízení) zákonné. V jeho postupu nemůže soud ničeho vytknout a jeho postup je podle zdejšího soudu zcela přezkoumatelný a zákonný.

[18] Žalobní námitku uvedenou v bodě [5] tohoto rozsudku zdejší soud posoudil následovně. Podle ustanovení § 79 odst. 6 ZVZ: „*Hodnotící komise neprovede hodnocení nabídek, pokud by měla hodnotit nabídku pouze jednoho uchazeče.*“ Toto ustanovení je třeba vykládat tak, že jestliže ve výjimečném případě bude mít zadavatel, resp. hodnotící komise k hodnocení pouze jednu nabídku, neprovádí hodnotící komise hodnocení této nabídky dle hodnotících kritérií. Bude se jednat typicky o případ, kdy hodnotící komisi zbyde po posuzování nabídek k hodnocení (například vinou nesplnění podmínek zadavatele na předmět plnění veřejné zakázky) pouze jedna nabídka. V tomto případě pak hodnotící komise s odkazem na ustanovení § 79 odst. 6 ZVZ konstatuje, že neprovede hodnocení nabídek, neboť by měla hodnotit nabídku pouze jednoho uchazeče. Z předložené spisové dokumentace je dle zdejšího soudu zcela patrné, že v dané věci vůbec nedošlo k hodnocení nabídek podle stanoveného způsobu hodnocení „smluvních sankcí“ procentuální odchylkou, jak jsou uvedeny v čl. 10. 3. 2. 1. a čl. 10. 3. 2. 2. zadávacích podmínek, neboť hodnotící komise v souladu s ustanovením § 79 odst. 6 ZVZ neprovedla hodnocení nabídek, neboť by hodnotila nabídku pouze jednoho uchazeče, neboť žalobce byl ze zadávacího řízení vyloučen a v řízení pak zůstal toliko jeden uchazeč se svou nabídkou.

[19] Podle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ: „*Zadavatel se dopustí správního deliktu tím, že nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku.*“ K prokázání spáchání správního deliktu zadavatelem musí být tyto

podmínky (znaky skutkové podstaty správního deliktu) naplněny kumulativně. Vzhledem ke skutečnosti, že v soudem přezkoumávaném případě nedošlo v souladu se zákonem k hodnocení nabídek, resp. zadavatel (hodnotící komise) neaplikoval způsob hodnocení „smluvních sankcí“ procentuální odchylkou, jak jsou uvedeny v čl. 10. 3. 2. 1. a čl. 10. 3. 2. 2. zadávacích podmínek, nemohlo ze své podstaty dojít (tedy ani nedošlo), v přezkoumávaném případě postupem zadavatele k ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, tím pádem tedy nemohlo ani dojít k naplnění jednoho ze znaků výše uvedeného správního deliktu a žalovaný správně dovodil, že se zadavatel předmětného správního deliktu v tomto ohledu nedopustil, jelikož se jej ani dopustit nemohl (tím, že způsob hodnocení „smluvních sankcí“ procentuální odchylkou ani neaplikoval). Uvedená žalobní námitka je tedy **nedůvodná** s tím, že zdejší soud konstatuje, že se zcela ztotožňuje se závěry žalovaného v bodech 49 až 59 prvostupňového rozhodnutí.

[20] K žalobní námitce uvedené v bodě [6] tohoto rozsudku zdejší soud uvádí, že podle ustanovení § 55 odst. 3 písm. c) ZVZ platilo, že „*Ve vztahu k ekonomickým a finančním kvalifikačním předpokladům je veřejný zadavatel povinen v oznámení či výzvě o zahájení zadávacího řízení vymezit minimální úroveň těchto kvalifikačních předpokladů odpovídající druhu, rozsahu a složitosti předmětu veřejné zakázky.*“

[21] Zdejší soud z předložené spisové dokumentace ověřil, že zadavatel v čl. 5. 2. 3. kvalifikační dokumentace vymezil požadavek na minimální úroveň požadovaného obratu s ohledem na předmět veřejné zakázky ve výši 70.000.000 Kč bez DPH, součtově za předcházející 3 účetní období. Zdejší soud konstatuje, že tento kvalifikační předpoklad je ekonomickým ukazatelem vypovídajícím o ekonomické stabilitě potencionálního uchazeče o veřejnou zakázku z potenciálu řádně plnit konkrétní zakázku. Vzhledem ke skutečnosti, že předpokládaná hodnota předmětné veřejné zakázky činila, jak opětovně vyplývá z předložené spisové dokumentace, 109.690.000 Kč bez DPH, zdejší soud má za to, že požadavek zadavatele na prokázání výše obratu v souhrnné výši výše uvedené, nelze hodnotit jako nepřiměřený, jelikož lze souhlasit se závěrem předsedy žalovaného uvedeným v bodě 39 napadeného rozhodnutí, že pokud zadavatel požaduje hodnotu ročního obratu uchazeče nižší (tj. 23.333.333 Kč), než je předpokládaná hodnota veřejné zakázky na jeden rok (tj. 27.422.500 Kč), je stanovená výše obratu za předcházející 3 účetní období vzhledem k předpokládané hodnotě veřejné zakázky přiměřená a odpovídající druhu, rozsahu a složitosti předmětu veřejné zakázky a není ani diskriminační.

[22] Ustanovení § 50 odst. 3 ZVZ stanoví, že „*Veřejný zadavatel je povinen omezit rozsah požadované kvalifikace pouze na informace a doklady bezprostředně související s předmětem veřejné zakázky.*“ Předmětné ustanovení je třeba vykládat tak, že veřejný zadavatel je povinen požadovat prokázání splnění pouze takové kvalifikace, která bezprostředně souvisí s předmětem plnění veřejné zakázky s tím, že způsob stanovení prokázání kvalifikace musí být vždy stanoven v souladu s § 6 ZVZ, přičemž otázka nediskriminačního stanovení kvalifikačních kritérií musí být zadavatelem pečlivě zvážena a následně posuzována v každém jednotlivém případě, a to podle charakteru veřejné zakázky. Požadavky zadavatele musí být vždy odůvodněné ve vztahu k předmětu veřejné zakázky, nelze tedy stanovit takové požadavky, které s předmětem plnění veřejné zakázky nesouvisí.

[23] Zdejší soud z předložené spisové dokumentace ověřil, že zadavatel v čl. 5. 2. 3. kvalifikační dokumentace vymezil, že výše vymezený obrat musí být prokázán v činnostech: „celoroční údržba čistoty místních komunikací, zimní údržba místních komunikací, celoroční údržba veřejné nebo soukromé zeleně včetně přilehlých komunikací a obsluha odpadkových košů“. Vzhledem k předmětu veřejné zakázky, který je vymezen jako „Údržba čistoty a zimní údržba místních komunikací správního území městské části Brno-střed – a údržba veřejné zeleně ve správě městské části Brno-střed – lokalita Historické jádro“ má zdejší soud z výše uvedeného za zcela zřejmé, že prokázání požadovaného obratu v předmětných činnostech zcela souvisí s druhem, rozsahem a složitostí předmětu veřejné zakázky, a proto bylo zcela vhodné výši obratu posuzovat z činností potencionálních uchazečů týkajících se právě těchto oblastí související s předmětem veřejné zakázky, přičemž zdejší soud shledává, že předmětné kvalifikační kritérium nevykazuje natolik výrazná specifika, neboť údržbu ploch municipalit lze považovat za běžnou podnikatelskou činnost relativně širokého okruhu podnikatelů. Takto nastavený kvalifikační předpoklad je tak zcela zákonný a přiměřený k předmětu veřejné zakázky.

[24] K námitce žalobce o omezení okruhu potencionálních dodavatelů a s tím související diskriminačnosti předmětného kvalifikačního kritéria zdejší soud krom výše uvedeného konstatuje, že když zadavatel vymezí minimální úroveň kvalifikačních předpokladů, tak vždy budou existovat uchazeči, kteří nebudou schopni z nějakého důvodu požadovanou kvalifikaci splnit. Právě z tohoto důvodu pak zákonodárce do ustanovení § 51 odst. 4 a odst. 5 ZVZ dal možnost určitou část kvalifikace, kterou potencionální dodatel není schopen splnit sám, splnit prostřednictvím subdodavatele či mohou jednotliví dodavatelé uzavřít smlouvu o sdružení apod. I z tohoto důvodu má soud za jednoznačné, že správní orgány správně shledaly, že v postupu zadavatele při stanovení požadavku na výši obratu uchazečů a finančního objemu referenčních zakázek nedošlo k porušení zákona o veřejných zakázkách, které by mohlo mít vliv na výběr nejuvhodnější nabídky. Nedošlo takto nastaveným kritériem ani k namítanému porušení zásad postupu zadavatele uvedených v ustanovení § 6 ZVZ („Zadavatel je povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.“) Žalobní námitka je tak **nedůvodná**.

[25] K žalobní námitce uvedené v bodě [7] tohoto rozsudku ve vztahu k přehledu zaměstnanců zdejší soud uvádí, že podle ustanovení § 56 odst. 2 písm. g) ZVZ: „K prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů dodavatele pro plnění veřejné zakázky na služby může veřejný zadavatel požadovat přehled průměrného ročního počtu zaměstnanců dodavatele či jiných osob podílejících se na plnění zakázek podobného charakteru a počtu vedoucích zaměstnanců dodavatele nebo osob v obdobném postavení za poslední 3 roky.“ Toto ustanovení lze pak dle soudu vykládat tak, že zadavatel je v rámci těchto kvalifikačních předpokladů oprávněn požadovat po dodavateli předložení přehledu průměrného ročního počtu zaměstnanců dodavatele či jiných osob podílejících se na plnění zakázek podobného charakteru a počtu vedoucích zaměstnanců dodavatele anebo osob v obdobném postavení za poslední tři roky. V případě zaměstnanců a jiných osob se bude tento kvalifikační předpoklad týkat pouze těch osob, které jsou zapojeny do činnosti dodavatele, kterých dodavatel využívá k realizaci zakázek obdobného charakteru. Co do vedoucích zaměstnanců a osob v obdobném postavení, zákon o veřejných zakázkách po dodavatelích v rámci tohoto kvalifikačního předpokladu požaduje uvést jejich průměrný počet bez ohledu na to, zda zodpovídají za

činnost související s plněním zakázky. Obdobím, po které zákon o veřejných zakázkách příslušné průměry požaduje, jsou tři roky, s tím, že toto období je fixní; veřejný zadavatel jej nemůže zkrátit, např. na jeden rok [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2013, č. j. 7 Afs 44/2013-37 (publikován ve Sbírce NSS pod č. 3020/2014 Sb.)].

[26] Podle ustanovení § 56 odst. 7 písm. c) ZVZ platilo, že „*Ve vztahu k technickým kvalifikačním předpokladům je veřejný zadavatel povinen v oznámení či výzvě o zahájení zadávacího řízení vymezit minimální úroveň těchto kvalifikačních předpokladů, odpovídající druhu, rozsahu a složitosti předmětu plnění veřejné zakázky.*“

[27] Zdejší soud z předložené spisové dokumentace ověřil, že zadavatel v čl. 6. 2. 3. kvalifikační dokumentace vymezil požadavek, že „*minimální průměrný roční počet zaměstnanců dodavatele podílejících se na plnění zakázek na služby obdobného charakteru jako je předmět této veřejné zakázky, je 50 osob, z toho jsou minimálně 3 osoby vedoucích zaměstnanců dodavatele podílejících se na plnění zakázek na služby obdobného charakteru jako je předmět této veřejné zakázky v každém roce za poslední 3 roky.*“

[28] Zdejší soud má z výše uvedeného za naprosto zřejmé, že ve vztahu k takto nastavenému technickému kvalifikačnímu předpokladu se jedná o zákonný požadavek zadavatele na dispozici dostatečným počtem zaměstnanců pro plnění obdobné zakázky najednou, což představuje dle názoru soudu z hlediska personálního zajištění realizace předmětu veřejné zakázky dostatečnou (a zákonem aprobovanou) záruku, že nebude docházet k realizačním prodlevám při realizaci veřejné zakázky, což je právě dostatečně zajištěno přiměřeným počtem zaměstnanců pro plnění veřejné zakázky s obdobným předmětem. Zdejší soud se tedy zcela ztotožňuje se závěrem žalovaného i jeho předsedy, že požadavek zadavatele uvedený v čl. 6. 2. 3 kvalifikační dokumentace není rozporný s ustanovením § 56 odst. 7 písm. c) ZVZ, a je tedy zcela zákonný.

[29] K žalobní námitce uvedené v bodě [7] tohoto rozsudku ve vztahu k počtu mechanizačních prostředků zdejší soud krom výše uvedeného k této žalobní námitce uvádí, že z předložené spisové dokumentace ověřil, že zadavatel v čl. 6. 2. 3. kvalifikační dokumentace vymezil minimální požadavek zadavatele na počet kusů provozních a technických zařízení, které bude mít dodavatel při plnění veřejné zakázky k dispozici, a to taxativním výčtem různých vozidel, nástaveb na ně, různých dalších strojů, sekaček či kos.

[30] Žalobce v průběhu celého správního řízení, i v řízení soudním, poukazuje jednak na nepoměr ploch a k nim se vztahující počet mechanizace, tak také konstatuje, že takto nastavený technický kvalifikační předpoklad neodpovídá rozsahu veřejné zakázky a také nezohledňuje reálné využití mechanizace.

[31] Zdejší soud musí konstatovat, že zadavateli nelze upírat právo na stanovení technických kvalifikačních předpokladů, které budou zaručovat bezproblémovou, kvalitní a včasnou realizaci veřejné zakázky. Zárukou pro takovou realizaci předmětu veřejné zakázky je jednak dodavatel, jehož existence a fungování nebude výlučně vázána na plnění předmětné veřejné zakázky (viz výše uvedené závěry soudu k počtu požadovaných zaměstnanců dodavatele, tj. skutečnost, že dodavatel veškeré své zdroje a prostředky nebude používat pouze a jenom na

plnění konkrétní veřejné zakázky), ale také nutnost prokázání skutečnosti, že dodavatel má pro plnění předmětné veřejné zakázky potřebné materiální (technické) vybavení. Z vyjádření zadavatele k návrhu žalobce ze dne 6. 10. 2011 vyplývá, že zadavatel stanovil požadavek na počet mechanizačních prostředků pro každou lokalitu, pro kterou vypsál výběrové řízení na údržbu čistoty a zimní údržbu místních komunikací správního území městské části Brno-střed, diferencovaně a s ohledem na specifika těchto lokalit. Zdejší soud shledává, že nelze obecně automaticky dovozovat pravidlo, že na údržbu větší plochy je třeba větší počet mechanizačních prostředků či naopak. Zadavatel veřejné zakázky nejlépe zná specifika jednotlivých lokalit, a proto si musí být vědom, jaká mechanizace je na realizaci jednotlivých veřejných zakázek potřeba – úkolem žalovaného (resp. soudu) je ověřit, jestli stanovená pravidla nebyla diskriminační.

[32] Zdejší soud v souladu se správními orgány v tomto ohledu shledává, že výčet mechanizačních prostředků uvedených v čl. 6. 3. 3. kvalifikační dokumentace je zcela přiměřený předmětu veřejné zakázky s tím, že např. požadavek na vozidla kategorie N1, N2 a N3 v provedení jako nosič výměnných nástaveb valníkový nebo obdobný nadto podporuje variabilitu provozních a technických zařízení pro plnění předmětu veřejné zakázky. Z předložené spisové dokumentace nic nenasvědčuje tomu, že by takto vymezené kvalifikační kritérium bylo vymezeno diskriminačně a navíc žalobce ani v průběhu správního řízení, ani v průběhu řízení soudního, neuvedl konkrétní argumentaci či případný (podle jeho tvrzení) adekvátní výčet mechanizace potřebný (dle jeho názoru) pro údržbu plnění předmětné veřejné zakázky, a ani nedoložil v čem konkrétně je toto technické kvalifikační kritérium diskriminační vůči němu či jiným uchazečům. Na základě všeho výše uvedeného, tedy zdejší soud dospěl k závěru, že požadavek zadavatele uvedený v čl. 6. 3. 3 kvalifikační dokumentace není rozporný s ustanovením § 56 odst. 7 písm. c) ZVZ, a je tedy zcela zákonný. Uvedená žalobní námitka je tak **nedůvodná**. Tímto soud vyčerpal žalobcem uplatněné žalobní body.

V. Shrnutí a náklady řízení

[33] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

[34] Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

[35] Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, nebylo proto možné jí přiznat právo na

náhradu nákladů řízení, jelikož jí žádné náklady ve smyslu § 60 odst. 5 věta první s.ř.s. nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. března 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Pejčochová